

Ξυρύζεγμις. βασιμς Βόρυσσας
 Δοδούδαση εν τῆς Δραμικῆς
 Εοσθηρίδες 28 1897. 314

ΠΕΡΙ ΕΒΡΥΖΕΛΜΙΔΟΣ

ΘΡΑΙΚΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Πλουσιωτάτη οὐχὶ δὲ βεβαίως καὶ ἡ μόνη πηγή, ἐξ ἧς ἠντλήθη ἅπας ὁ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Μουσεῖῳ ἀποτεθησαυρισμένος πλούτος ποικίλων ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων, ὑπῆρξαν ἀληθῶς τὰ γηραιὰ καὶ ἐνδοξα, εἰς τὸν κοινὸν δὲ νόμον τῆς φθορᾶς τέλειον ἤδη ὑποκύψαντα τείχη τῆς ἡμετέρας πόλεως. Ἐν αὐτοῖς ἀνευρέθη καὶ ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου συμπολίτου ἡμῶν κ. Κ. Σακελλαρίου διεσώθη καὶ πλάξ τις ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἔχουσα σχῆμα κανονικοῦ ὀρθογωνίου πρίσματος, οὗ τὸ μὲν μῆκος εἶνε 0,64, τὸ δὲ πλάτος 0,48, τὸ δὲ ὕψος 0,28 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου. Ἀπετέλει δὲ αὕτη **ὑπόβαθρον** ἢ **ἔδος**, ἐφ' οὗ ἐπὶ αἰῶνας ὄλους ἐστηρίζετο τὸ περικαλλὲς ἄγαλμα Θεοῦ τινος ἢ ἥρωος. Οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες εἰς διανεκεῖς διατελοῦντες πολέμους πρὸς διάφορα βάρβαρα καὶ πολυώνυμα, ἐκ βορρᾶ δὲ τὰ πλεῖστα χειμάρρου δίκην κατακλύζοντα τὴν Θράκην ἔθνη, καὶ αὐτὴν τὴν περίβλεπτον αὐτῶν πρωτεύουσαν ἀπειλοῦντα, δραστηρίως ἐφρόντιζον, ὅπως καταστήσωσι τὰ τείχη τῆς

Ξυρύζεμυς. βασιμς Θέρυσαι
 Δοδούδαμια εν Ίνι Ιραμικη
 εσεθμρίδες 8 1897. 314

ΠΕΡΙ ΕΒΡΥΖΕΛΜΙΔΟΣ

ΘΡΑΙΚΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Πλουσιωτάτη οὐχὶ δὲ βεβαίως καὶ ἡ μόνη πηγή, ἐξ ἧς ἠντλήθη ἅπας ὁ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Μουσεῖῳ ἀποτεθησαυρισμένος πλούτος ποικίλων ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων, ὑπῆρξαν ἀληθῶς τὰ γηραιὰ καὶ ἐνδοξα, εἰς τὸν κοινὸν δὲ νόμον τῆς φθορᾶς τέλειον ἤδη ὑποκύψαντα τείχη τῆς ἡμετέρας πόλεως. Ἐν αὐτοῖς ἀνευρέθη καὶ ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου συμπολίτου ἡμῶν κ. Κ. Σακελλαρίου διεσώθη καὶ πλάξ τις ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἔχουσα σχῆμα κανονικοῦ ὀρθογωνίου πρίσματος, οὗ τὸ μὲν μῆκος εἶνε 0,64, τὸ δὲ πλάτος 0,48, τὸ δὲ ὕψος 0,28 τοῦ γαλλικοῦ μέτρου. Ἀπετέλει δὲ αὕτη **ὑπόβαθρον** ἢ ἔδος, ἐφ' οὗ ἐπὶ αἰῶνας ὅλους ἐστηρίζετο τὸ περικαλλές ἄγαλμα Θεοῦ τινος ἢ ἥρωος. Οἱ Βυζαντινοὶ Αὐτοκράτορες εἰς διανεκεῖς διατελοῦντες πολέμους πρὸς διάφορα βάρβαρα καὶ πολυώνυμα, ἐκ βορρᾶ δὲ τὰ πλεῖστα χειμάρρου δίκην κατακλύζοντα τὴν Θράκην ἔθνη, καὶ αὐτὴν τὴν περιβλεπτον αὐτῶν πρωτεύουσαν ἀπειλοῦντα, δραστηρίως ἐφρόντιζον, ὅπως καταστήσωσι τὰ τείχη τῆς

ἡμετέρας πόλεως ὡς οἶόν τε ἰσχυρά καὶ ἀπόρητα, δικαίως θεωροῦντες αὐτὴν ὡς προπύργιον τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ προμαχῶνα τῆς περιδόξου αὐτῶν καθέδρας. Ἐπειδὴ ὁμως τὸ πρὸς τοῦτο ὑλικὸν δὲν ἦτο ἄφθονον, τὸ μὲν ἐξ ἀνάγκης, τὸ δὲ καὶ ἐκ φανατισμοῦ πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑπερίμνησκε τὴν πολυθειῶν ἐπέτρεπον, ὅπως ἐνταφιασθῆ ἅπας ὁ εἰδωλολατρικὸς κόσμος μετὰ τῶν θεῶν καὶ ἡρώων του ἐντὸς τῶν τειχῶν, ὅπως οὕτω καὶ τὸ αἶσχος αὐτοῦ ἀποπλύνῃ, καὶ τὴν σωτηρίαν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι ἀπεργάζηται. Μεταξὺ δὲ τοσοῦτων ἄλλων, ἐκεῖ ἐτάφη καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μαρμαρίνον ὑπόβαθρον. Ἐκταφὲν δὲ μετὰ πάροδον χιλιετηρίδων ὄλων, καὶ καθαρθὲν ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸ βύπου, μετεβλήθη, φεῦ τῆς οἰκτρᾶς μεταβολῆς! εἰς ἀγωγὸν πρὸς διοχέτευσιν ὕδατος, ὑπὸ τῆς οὐδὲν ἄχρηστον καὶ περιττὸν καταλειπούσης νέας γενεᾶς. Ἀφοῦ δὲ καὶ τὴν ταπεινώσιν ταύτην ἀγογγυστως ὑπέστη, ἐναπετέθη ἐν τῇ ἡμετέρῳ Μουσείῳ δίκην Αἰγυπτίας μουμίας μετὰ καὶ ἐτέρων συγχρόνων, ἢ καὶ μεταγενεστέρων, ὡς ἐν κοιμητηρίῳ κοινῷ, ὅπως διηγῆται εἰς τὰς ἐπιερχομένας γενεὰς τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων, ἐν οἷς ἐλαξεύθη καὶ διεκτραγωδῆ τὰ δεινοπαθήματα αὐτοῦ. Ἐν τούτοις τσαῦται καὶ τηλικαῦται μεταβολαὶ καὶ μεταμορφώσεις, ὑπενθυμιζουσαι ἡμῖν τὴν τύχην τὴν ἀνθρωπότητος, δὲν ἰσχυσαν, ὅπως ἐξαλείψωσιν ἀπὸ μιᾶς τῶν πλαγίων αὐτοῦ ἐπιφανειῶν τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν

ΕΒΡΥΙΕΛΜΙΣ
ΣΕΥΘΟΥ ΠΡΙΑΝΕΥΣ. Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη χαραχθεῖσα περὶ τὸν Δ' π. Χ αἰῶνα, ὡς ἔστιν εἰκάσαι ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων, ὅσον βραχεῖα, τοσοῦτον ὁμως σπουδαία καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν πολυτίμος τυγχάνει. Τὸ ὄνομα Ἐβρύζελμις καὶ τὸ τοῦ πατρὸς Σεύθου, εἶνε γνήσια Θρακικά,

ἡμετέρας πόλεως ὡς οἶόν τε ἰσχυρὰ καὶ ἀπόρθητα, δικαίως θεωροῦντες αὐτὴν ὡς προπύργιον τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ προμαχῶνα τῆς περιδόξου αὐτῶν καθέδρας. Ἐπειδὴ ὁμως τὸ πρὸς τοῦτο ὑλικὸν δὲν ἦτο ἄφθονον, τὸ μὲν ἐξ ἀνάγκης, τὸ δὲ καὶ ἐκ φανατισμοῦ πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑπερίμνησκε τὴν πολυθεϊάν ἐπέτρεπον, ὅπως ἐνταφιασθῆ ἅπας ὁ εἰδωλολατρικὸς κόσμος μετὰ τῶν θεῶν καὶ ἡρώων του ἐντὸς τῶν τειχῶν, ὅπως οὕτω καὶ τὸ αἶσχος αὐτοῦ ἀποπλύνῃ, καὶ τὴν σωτηρίαν τῇ ἡμετέρᾳ πατρίδι ἀπεργάζηται. Μεταξὺ δὲ τοσοῦτων ἄλλων, ἐκεῖ ἐτάφη καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μαρμαρίνον ὑπόβαθρον. Ἐκταφὲν δὲ μετὰ πάροδον χιλιετηρίδων ἔλων, καὶ καθαρθὲν ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸ ῥύπου, μετεβλήθη, φεῦ τῆς οἰκτρᾶς μεταβολῆς! εἰς ἀγωγὸν πρὸς διοχέτευσιν ὕδατος, ὑπὸ τῆς οὐδὲν ἄχρηστον καὶ περιττὸν καταλειπούσης νέας γενεᾶς. Ἀφοῦ δὲ καὶ τὴν ταπείνωσιν ταύτην ἀγογγύστως ὑπέστη, ἐναπετέθη ἐν τῷ ἡμετέρῳ Μουσεῖῳ δίκην Αἰγυπτίας μουμίας μετὰ καὶ ἐτέρων συγχρόνων, ἢ καὶ μεταγενεστέρων, ὡς ἐν κοιμητηρίῳ κοινῷ, ὅπως διηγῆται εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων, ἐν οἷς ἐλαξεύθη καὶ διεκτραγωδῆ τὰ δεινοπαθήματα αὐτοῦ. Ἐν τούτοις τοσαῦται καὶ τηλικαῦται μεταβολαὶ καὶ μεταμορφώσεις, ὑπενθυμίζουσαι ἡμῖν τὴν τύχην τὴν ἀνθρωπότητος, δὲν ἰσχυσαν, ὅπως ἐξαλείψωσιν ἀπὸ μιᾶς τῶν πλαγίων αὐτοῦ ἐπιφανειῶν τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν

**ΕΒΡΥΣΙΕΛΜΙΣ
ΣΕΥΘΟΥ ΠΡΙΑΝΕΥΣ.**

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη χαραχθεῖσα περὶ τὸν Δ' π. Χ αἰῶνα, ὡς ἔστιν εἰκάσαι ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων, ὅσον βραχεῖα, τοσοῦτον ὁμως σπουδαία καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν πολυτίμος τυγχάνει. Τὸ ὄνομα Ἐβρύζελεμις καὶ τὸ τοῦ πατρὸς Σεύθου, εἶνε γνήσια Θρακικὰ,

ἡ ὅλη ὁμως ἐπιγραφὴ εἶνε ἐκτεθειμένη κατὰ τύπον ἀκραιφνῶς Ἑλληνικόν, τῆς ἀρίστης μάλιστα ἐποχῆς. Καὶ ἀληθῶς. Ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ἔπεισι μεγίστη χρῆσις γίνεται τῶν πατρωνυμικῶν καλουμένων ὀνομάτων· οὕτως ὁ μὲν Ἀχιλλεύς καλεῖται Πηλεΐδης, Λαερτιάδης δὲ ὁ Ὀδυσσεύς, Ἀτρεΐδαι οἱ ἀδελφοὶ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ χρῆσις μάλιστα αὐτῶν ἐπὶ τοσοῦτον εἶνε καθιερωμένη, ὥστε πολλάκις παραλείπονται τὰ κύρια ὀνόματα, ἀναπληροῦνται δ' ὑπὸ μόνων τῶν πατρωνυμικῶν, Οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων ἀποκαλεῖται πολλαχοῦ μόνον Ἀτρεΐδης, Τυδεΐδης δὲ ὁ Διομήδης καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐκ τοιαύτης δὲ χρήσεως προῆλθον τὰ ὡς κύρια ὀνόματα θεωρούμενα Νηρηΐδες, Δαναΐδες, Ἡρακλεΐδαι κλπ. Κατὰ τοῦς ἔπειτα ὁμως χρόνους καὶ ἰδίᾳ μετὰ τὰ Μηδικά, ὅποτε συμπίπτει καὶ ἡ ἀκμὴ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς ὅλης ἐν γένει Ἑλλάδος, ἡ χρῆσις τῶν πατρωνυμικῶν ἀποβαίνει σπανία, ἀντ' αὐτῶν δὲ χρῆσις γίνεται πρὸς τῷ κυρίῳ ὀνόματι τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς εἰς πῶσιν γενικὴν, καὶ τὸ τοῦ δήμου εἰς ὀνομαστικὴν ὡς π. χ. Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεύς, Αἰσχίνης Ἀτρομήτου Κοθωκίδης κλπ. Ἀπαραλλάκτως δὲ καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ ὁ αὐτὸς τηρεῖται τύπος, μετὰ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐβρυζέλιμδος προστίθεται καὶ τὸ τοῦ πατρὸς μὲν Σεύθου εἰς γενικὴν, εἰς ὀνομαστικὴν δὲ τὸ τοῦ δήμου Πριανεύς, τοῦτέστι πολίτης τῆς πόλεως Πριήνης. Ἡ χρῆσις αὕτη δὲν εἶνε τυχαία καὶ ἀδιάφορος, προκειμένου μάλιστα περὶ τῆς ἱστορίας χωρῶν, περὶ ὧν ἅπασαι σχεδὸν αἱ ἱστορικαὶ πηγαὶ ἢ λίαν τεθολωμένα, ἢ ὅλως στεῖραι τυγχάνουσι μαρτυρεῖ δὲ ἀριθόλως περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐπὶ τῶν βασιλέων ἰδίᾳ τῶν Ὀδρυσῶν ἐπιδράσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ διὰ τῶν ἐν τοῖς παραλίαις τῆς Θράκης

ἡ ὅλη ὁμως ἐπιγραφὴ εἶνε ἐκτεθειμένη κατὰ τύπον ἀκραιφνῶς Ἑλληνικόν, τῆς ἀρίστης μάλιστα ἐποχῆς. Καὶ ἀληθῶς. Ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ἔπеси μεγίστη χρῆσις γίνεται τῶν πατρωνυμικῶν καλουμένων ὀνομάτων· οὕτως ὁ μὲν Ἀχιλλεύς καλεῖται Πηλεΐδης, Λαερτιάδης δὲ ὁ Ὀδυσσεύς, Ἀτρεΐδαι οἱ ἀδελφοὶ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ χρῆσις μάλιστα αὐτῶν ἐπὶ τοσοῦτον εἶνε καθιερωμένη, ὥστε πολλάκις παραλείπονται τὰ κύρια ὀνόματα, ἀναπληροῦνται δ' ὑπὸ μόνων τῶν πατρωνυμικῶν, Οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων ἀποκαλεῖται πολλαχῶ μόνον Ἀτρεΐδης, Τυδεΐδης δὲ ὁ Διομήδης καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐκ τοιαύτης δὲ χρήσεως προῆλθον τὰ ὡς κύρια ὀνόματα θεωρούμενα Νηρηΐδες, Δαναΐδες, Ἡρακλεΐδαι κλπ. Κατὰ τοῦς ἔπειτα ὁμως χρόνους καὶ ἰδίᾳ μετὰ τὰ Μηδικά, ὅποτε συμπίπτει καὶ ἡ ἀκμὴ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς ὅλης ἐν γένει Ἑλλάδος, ἡ χρῆσις τῶν πατρωνυμικῶν ἀποβαίνει σπανία, ἀντ' αὐτῶν δὲ χρῆσις γίνεται πρὸς τῷ κυρίῳ ὀνόματι τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς εἰς πῶσιν γενικὴν, καὶ τὸ τοῦ δήμου εἰς ὀνομαστικὴν ὡς π. χ. Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεύς, Αἰσχίνης Ἀτρομήτου Κοθωκίδης κλπ. Ἀπαραλλάκτως δὲ καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ ὁ αὐτὸς τηρεῖται τύπος, μετὰ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐβρυζέλιμδος προστίθεται καὶ τὸ τοῦ πατρὸς μὲν Σεύθου εἰς γενικὴν, εἰς ὀνομαστικὴν δὲ τὸ τοῦ δήμου Πριανεύς, τοῦτέστι πολίτης τῆς πόλεως Πριήνης. Ἡ χρῆσις αὕτη δὲν εἶνε τυχαία καὶ ἀδιάφορος, προκειμένου μάλιστα περὶ τῆς ἱστορίας χωρῶν, περὶ ὧν ἅπασαι σχεδὸν αἱ ἱστορικαὶ πηγαὶ ἢ λίαν τεθολωμένα, ἢ ὅλως στεῖραι τυγχάνουσι μαρτυρεῖ δὲ ἀριδῆλως περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐπὶ τῶν βασιλέων ἰδίᾳ τῶν Ὀδρυσῶν ἐπιδράσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ διὰ τῶν ἐν τοῖς παραλίοις τῆς Θράκης

ἀπωκισμένων πολυαριθμῶν ἀποικιῶν, μεθ' ὧν εἰς ἀδιάλειπτον εὐρίσκοντο σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν. Περί τῆς ἐπιδράσεως ὅμως τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τε τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον τῶν ἀρχαίων Θρακῶν μὴ ὄντος τὸ γε νῦν τοῦ λόγου, θέλομεν πειραθῆ νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφὴν, ἐξ ἧς πολυειδεῖς προκύπτουσιν ὠφέλειαι. Καὶ πρῶτον μὲν ἀνευρίσκεται τὸ ἀληθὲς ὄνομα βασιλέως τινὸς τῶν Ὀδρυσῶν, ἀγνώστου τέως τυγχάνοντος· εἶτα διορθοῦται καὶ χωρίον τι παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Κύρου Ἀναβάσει· ἰδίᾳ δὲ ἡ νομισματικὴ, ἡ τηλικαύτας προόδους ποιησαμένη ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, καὶ πολυτιμοτάτας προσφέρουσα τὰς ὑπηρεσίας τῇ ἱστορίᾳ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης πλείστας καρποῦται τὰς ὠφελείας. Καὶ ἀληθῶς πλείστων πόλεων, καὶ ἰδίᾳ τῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ ἐν Ἀσίᾳ κτισθέντων, οὐδὲ τὰ ὀνόματα θὰ ἐγινώσκωμεν, μὴ ὅτι τὰ τῶν βασιλέων αὐτῶν καὶ ἡγεμόνων, καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀκμῆς, ἂν ἔλειπον τὰ νομίσματα τούτων, ἀφ' ὧν ἡ ἱστορία νεκρικὴν περὶ αὐτῶν τηρεῖ σιγὴν, καὶ ζόφος βαθὺς ἐπικάθηται ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτῶν ὀρίζοντος. Οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Θράκης, τῆς ὑπὸ τοῦ Ἑβρου ποταμοῦ διαρροεμένη, πληθὺς ἀνευρίσκεται νομισμάτων, ἐν οἷς καὶ τινὰ φέροντα τὰ γράμματα ΕΥΒΡ ἢ ΕΒΡ. Τὰ νομίσματα ταῦτα, καθ' ἃ ἐκ τοῦ διακεκριμένου ὁμογενοῦς νομισματολόγου Ἴω. Σβορώνου μανθάνομεν, ἔνεκα ὁμοιότητός τινος πρὸς τινὰ τῶν Ποντικῶν, Παφλαγωνικῶν καὶ Βιθυνικῶν νομισμάτων, ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῶν νομισματολόγων ὡς Μικρασιατικά, διὸ καὶ κατετάχθησαν ἐν ἅπασιν τοῖς Μουσεῖοις ὑπὸ τὴν *Εὐβρογιν*, πόλιν τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας. Ἐν τούτοις εἰς τῶν ἐπιφανῶν Ἑλβετῶν νομισματολόγων, ὁ πολὺς Imhoof-Blumer, παρα-

ἀπωκισμένων πολυαριθμῶν ἀποικιῶν, μεθ' ὧν εἰς ἀδιάλειπτον εὐρίσκοντο σχέσις καὶ ἐπικοινωνίαν. Περί τῆς ἐπιδράσεως ὅμως τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἐπὶ τε τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον τῶν ἀρχαίων Θρακῶν μὴ ὄντος τὸ γε νῦν τοῦ λόγου, θέλομεν πειραθῆ νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφὴν, ἐξ ἧς πολυειδεῖς προκύπτουσιν ὠφέλειαι. Καὶ πρῶτον μὲν ἀνευρίσκεται τὸ ἀληθὲς ὄνομα βασιλέως τινὸς τῶν Ὀδρυσῶν, ἀγνώστου τέως τυγχάνοντος· εἶτα διορθοῦται καὶ χωρίον τι παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Κύρου Ἀναβάσει· ἰδίᾳ δὲ ἡ νομισματικὴ, ἡ τηλικαύτας προόδους ποιησαμένη ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, καὶ πολυτιμοτάτας προσφέρουσα τὰς ὑπηρεσίας τῇ ἱστορίᾳ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης πλείστας καρποῦται τὰς ὠφελείας. Καὶ ἀληθῶς πλείστων πόλεων, καὶ ἰδίᾳ τῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ ἐν Ἀσίᾳ κτισθέντων, οὐδὲ τὰ ὀνόματα θὰ ἐγινώσκωμεν, μὴ ὅτι τὰ τῶν βασιλέων αὐτῶν καὶ ἡγεμόνων, καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀκμῆς, ἂν ἔλειπον τὰ νομίσματα τούτων, ἀφ' οὗ ἡ ἱστορία νεκρικὴν περὶ αὐτῶν τηρεῖ σιγὴν, καὶ ζόφος βαθὺς ἐπικάθηται ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτῶν ὀρίζοντος. Οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Θράκης, τῆς ὑπὸ τοῦ Ἑβρου ποταμοῦ διαρροεμένη, πληθὺς ἀνευρίσκεται νομισμάτων, ἐν οἷς καὶ τινὰ φέροντα τὰ γράμματα ΕΥΒΡ ἢ ΕΒΡ. Τὰ νομίσματα ταῦτα, καθ' ἃ ἐκ τοῦ διακεκριμένου ὁμογενοῦς νομισματολόγου Ἴω. Σβορώνου μαθάνομεν, ἔνεκα ὁμοιότητός τινος πρὸς τινὰ τῶν Ποντικῶν, Παφλαγωνικῶν καὶ Βιθυνικῶν νομισμάτων, ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῶν νομισματολόγων ὡς Μικρασιατικά, διὸ καὶ κατετάχθησαν ἐν ἅπασιν τοῖς Μουσεῖοις ὑπὸ τὴν *Εὐβρογιν*, πόλιν τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας. Ἐν τούτοις εἰς τῶν ἐπιφανῶν Ἑλβετῶν νομισματολόγων, ὁ πολὺς Imhoof-Blumer, παρα-

βαλὼν ταῦτα πρὸς τὰ τῶν Θρακῶν βασιλείων, καὶ ἀνευ-
 ρὼν πλείστας πρὸς αὐτὰ ὁμοιότητας, εἴκασεν εὐλόγως, ὅτι
 καὶ ταῦτα πρέπει νὰ ἀνήκωσιν οὐχὶ εἰς τὴν πόλιν Εὐβρογίν,
 ἀλλ' εἰς τινὰ ἄγνωστον τέως βασιλεῖα τῶν Ὀδρυσῶν. Κατ'
 εὐτυχῆ δὲ σύμπτωσιν ἐπιγραφή τις ἀνακαλυφθεῖσα κατὰ τὸ
 ἔτος 1889 ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, καὶ δημοσιευ-
 θεῖσα ἐν τῷ Ἀρχαιολογικῷ δελτίῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐ-
 φημερίδος Ἀθηνῶν, (α) ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς ἀρχαιολόγου
 Lolling ἐπεκύρωσε τὴν εἰκασίαν τοῦ Imhoof-Blumer.
 Καὶ πράγματι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἀναφέρεται βασιλεὺς
 τις τῶν Ὀδρυσῶν συμμαχίαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ φι-
 λίαν συνάψας ἐπὶ Μυστυχίδου Ἀρχοντος 386-385 π. Χ,
 καλούμενος δὲ ΕΒΡΥΤΕΛΜΙΣ, καὶ οὗτος ἀναμφιβόλως εἶνε
 ὁ τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος κόψας νομίσματα, ὧν ἡ τέχνη, ἐποχὴ
 καὶ προέλευσις συντρέχουσιν ὡς ἀρίστα εἰς τὸ νὰ καταστή-
 σωσιν ἀναμφίβολον τὴν ἀπονομὴν τῶν νομισμάτων τούτων
 τῷ ἐν λόγῳ βασιλεῖ. Ὁρθῶς δὲ σημειεῖ ὁ Lolling, ὅτι μι-
 κροῦς σημασίας εἶνε τό, ὅτι ὡς ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνό-
 ματος τοῦ βασιλέως ἐπὶ μὲν τῶν νομισμάτων εἶνε ΕΥΒΡ,
 ἐν δὲ τῇ ἐπιγραφῇ ΕΒΡ, τοιούτων διαφορῶν οὐχὶ σπανίως
 ἀπαντωσῶν ἐν τῇ νομισματικῇ τῶν ἡμιβαρθάρων τούτων
 ἡγεμόνων. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ΕΥΒ
 διὰ τοῦ ΕΒ δὲν εἶνε ὄλως ἄγνωστος καὶ τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλ-
 ληνικῇ. Ἡ ὀρθὴ ὅμως γραφὴ εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ διὰ τοῦ
 ΕΒΡ, ἧτις εὐρῆται καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ διαρρέοντος τὴν
 χώραν τῶν Ὀδρυσῶν Ἐβρου ποταμοῦ (β).

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ κ. Σβορώνος καὶ οἱ λοιποὶ ἐπιφανεῖς

(α). Τόμος V. σελ. 203.

(β) Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἐν Ἀθήναις τοῦ ἔτους 1890 σελ. 159.

βαλὼν ταῦτα πρὸς τὰ τῶν Θρακῶν βασιλείων, καὶ ἀνευ-
 ρὼν πλείστας πρὸς αὐτὰ ὁμοιότητας, εἴκασεν εὐλόγως, ὅτι
 καὶ ταῦτα πρέπει νὰ ἀνήκωσιν οὐχὶ εἰς τὴν πόλιν Εὐβρογιν,
 ἀλλ' εἰς τινὰ ἄγνωστον τέως βασιλεῖα τῶν Ὀδρυσῶν. Κατ'
 εὐτυχῆ δὲ σύμπτωσιν ἐπιγραφὴ τις ἀνακαλυφθεῖσα κατὰ τὸ
 ἔτος 1889 ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, καὶ δημοσιευ-
 θεῖσα ἐν τῷ Ἀρχαιολογικῷ δελτίῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐ-
 φημερίδος Ἀθηνῶν, (α) ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς ἀρχαιολόγου
 Lolling ἐπεκύρωσε τὴν εἰκασίαν τοῦ Imhoof-Blumer.
 Καὶ πράγματι ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἀναφέρεται βασιλεὺς
 τις τῶν Ὀδρυσῶν συμμαχίαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ φι-
 λίαν συνάψας ἐπὶ Μυστυχίδου Ἀρχοντος 386-385 π. Χ,
 καλούμενος δὲ ΕΒΡΥΤΕΛΜΙΣ, καὶ οὗτος ἀναμφιβόλως εἶνε
 ὁ τὰ περὶ οὗ ὁ λόγος κόψας νομισμάτα, ὧν ἡ τέχνη, ἐποχὴ
 καὶ προέλευσις συντρέχουσιν ὡς ἀρίστα εἰς τὸ νὰ καταστή-
 σωσιν ἀναμφίβολον τὴν ἀπονομὴν τῶν νομισμάτων τούτων
 τῷ ἐν λόγῳ βασιλεῖ. Ὁρθῶς δὲ σημειοῖ ὁ Lolling, ὅτι μι-
 κροῦς σημασίας εἶνε τό, ὅτι ὡς ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνό-
 ματος τοῦ βασιλέως ἐπὶ μὲν τῶν νομισμάτων εἶνε ΕΥΒΡ,
 ἐν δὲ τῇ ἐπιγραφῇ ΕΒΡ, τοιούτων διαφορῶν οὐχὶ σπανίως
 ἀπαντωσῶν ἐν τῇ νομισματικῇ τῶν ἡμιθαυράρων τούτων
 ἡγεμόνων. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ΕΥΒ
 διὰ τοῦ ΕΒ δὲν εἶνε ὄλως ἄγνωστος καὶ τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλ-
 ληνικῇ. Ἡ ὀρθὴ ὅμως γραφὴ εἶνε ἀναντιρρήτως ἡ διὰ τοῦ
 ΕΒΡ, ἣτις εὐρῆται καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ διαρρέοντος τὴν
 χώραν τῶν Ὀδρυσῶν Ἐβρου ποταμοῦ (β).

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ κ. Σβορώνος καὶ οἱ λοιποὶ ἐπιφανεῖς

(α). Τόμος V. σελ. 203.

(β) Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἐν Ἀθήναις τοῦ ἔτους 1890 σελ. 159.

Εὐρωπαϊοὶ Ἀρχαιολόγοι. Τὸ ἐφ' ἡμῖν ὁμῶς, μεθ' ὄλον τὸ σέβας, ὅπερ τρέφομεν πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ σοφοὺς, ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς καὶ ἄλλων λόγων ὀρμώμενοι, τολμῶμεν νὰ ἐκφράσωμεν εὐσεβάστως τὴν γνώμην, ὅτι ἡ ἐν Ἀκροπόλει ἀνευρεθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Lolling δημοσιευθεῖσα ἐπιγραφή, δὲν ἀνεγνώσθη ὀρθῶς. Τὸ ἐν αὐτῇ ἀναγραφόμενον ὄνομα τοῦ βασιλέως τῶν Ὀδρυσῶν ὀείον, κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην, νὰ ἀναγνωσθῆ οὐχὶ ΕΒΡΥΤΕΛΜΙΣ, ἀλλ' ΕΒΡΥΖΕΛΜΙΣ, ὡς ὀρθῶς ἀναγινώσκειται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ. Εἰς τοῦτο δὲ προαγόμεθα καὶ ὑπὸ τῶν ἐφεξῆς μάλιστα ἱστορικῶν καὶ τεχνικῶν λόγων. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ μετάπτωσις τοῦ φθόγγου Ι εἰς Τ δὲν εἶνε δυσχερῆς, τούναντιον μάλιστα εὐχερестаτή καὶ συνθεστατή. Εἶτα δὲ μετὰ προσοχῆς ἐξετάζοντες τὴν λέξιν Ἐβρούζελμις βλέπομεν, ὅτι αὕτη σύγκειται ἐκ δύο μερῶν, ἐκ τοῦ ΕΒΡΥ καὶ ΖΕΛΜΙΣ, ὧν ἑκάτερον εἶνε γνήσιον θρακικόν. Καὶ περὶ μὲν τοῦ πρώτου συνθετικῶ, ἀπαντῶντος καὶ ἐν τῷ ὀνόματι θρακικῆς τινος φυλῆς, Ἐβρηίδης καλουμένης (1), καὶ ἐν τῷ τοῦ ποταμοῦ Ἐβρου, ἀπὸ ἀναμφισβητήτου, περιττὸς πᾶς ὁ λόγος. Ὅτι δὲ καὶ τὸ δεύτερον συνθετικὸν εἶνε τῆς αὐτῆς προελεύσεως καὶ ἀκραιφνῶς θρακικόν, ἡμέτερον ἔργον ν' ἀποδείξωμεν. Γνωστὸν ἡμῖν ἄλλοθεν τυγχάνει, ὅτι ἡ λέξις ζαλμὸς εἶνε ἐκ τῶν ἐλαχίστων περισθετισῶν θρακικῶν λέξεων, σημαίνουσα *δοράν*. Ἐκ ταύτης δ' ἔλαβε τὴν προσηγορίαν ὁ τῶν ἀπαθανατιζόντων Θρακῶν διάσημος νομοθέτης Ζάμολξις, ἡ ὀρθότερον Ζάλμοξις, ὁ χρηματίσας ὀμιλητῆς τοῦ Πυθαγόρου. Τοῦτο μαρτυρεῖ ὁ Πλατωνικὸς φιλόσοφος Πορφύριος, οὕτως ἰ λέγων α³ Ἦν δὲ αὐτῷ (τῷ Πυθαγόρᾳ) καὶ ἕτερον μοι-

(1) Θρακικαὶ μελέται ὑπὸ Β. Σκορδέλη. σελ. 46.

Εὐρωπᾶιοι Ἀρχαιολόγοι. Τὸ ἐφ' ἡμῖν ὅμως, μεθ' ὄλον τὸ σέβας, ὅπερ τρέφομεν πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ σοφοὺς, ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς καὶ ἄλλων λόγων ὀρμώμενοι, τολμῶμεν νὰ ἐκφράσωμεν εὐσεβάστως τὴν γνώμην, ὅτι ἡ ἐν Ἀκροπόλει ἀνευρεθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ Lolling δημοσιευθεῖσα ἐπιγραφή, δὲν ἀνεγνώσθη ὀρθῶς. Τὸ ἐν αὐτῇ ἀναγραφόμενον ὄνομα τοῦ βασιλέως τῶν Ὀδρυσῶν δέον, κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην, νὰ ἀναγνωσθῆ οὐχὶ ΕΒΡΥΤΕΛΜΙΣ, ἀλλ' ΕΒΡΥΖΕΛΜΙΣ, ὡς ὀρθῶς ἀναγινώσκειται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ. Εἰς τοῦτο δὲ προαγόμεθα καὶ ὑπὸ τῶν ἐφεξῆς μάλιστα ἱστορικῶν καὶ τεχνικῶν λόγων. Καὶ πρῶτον μὲν ἡ μετάπτωσις τοῦ φθόγγου Ι εἰς Τ δὲν εἶνε δυσχερής, τούναντιον μάλιστα εὐχερестаτή καὶ συνθηστατή. Εἶτα δὲ μετὰ προσοχῆς ἐξετάζοντες τὴν λέξιν Ἐβρούζελμις βλέπομεν, ὅτι αὕτη σύγκειται ἐκ δύο μερῶν, ἐκ τοῦ ΕΒΡΥ καὶ ΖΕΛΜΙΣ, ὧν ἑκάτερον εἶνε γνήσιον θρακικόν. Καὶ περὶ μὲν τοῦ πρώτου συνθετικοῦ, ἀπαντῶντος καὶ ἐν τῷ ὀνόματι θρακικῆς τινος φυλῆς, Ἐβρηίδης καλουμένης (1), καὶ ἐν τῷ ποταμοῦ Ἐβρου, ἀπὸ ἀναμφισβητήτου, περιττός πᾶς ὁ λόγος. Ὅτι δὲ καὶ τὸ δευτερον συνθετικὸν εἶνε τῆς αὐτῆς προελεύσεως καὶ ἀκραιφνῶς θρακικόν, ἡμέτερον ἔργον ν' ἀποδείξωμεν. Γνωστόν ἡμῖν ἄλλοθεν τυγχάνει, ὅτι ἡ λέξις ζαλμὸς εἶνε ἐκ τῶν ἐλαχίστων περισωθεισῶν θρακικῶν λέξεων, σημαίνουσα *δοράν*. Ἐκ ταύτης δ' ἔλαβε τὴν προσηγορίαν ὁ τῶν ἀπαθανατιζόντων Θρακῶν διάσημος νομοθέτης Ζάμολξις, ἢ ὀρθότερον Ζάμοξις, ὁ χρηματίσας ὀμιλητῆς τοῦ Πυθαγόρου. Τοῦτο μαρτυρεῖ ὁ Πλατωνικὸς φιλόσοφος Πορφύριος, οὕτως ἰ λέγων «Ἦν δὲ αὐτῷ (τῷ Πυθαγόρᾳ) καὶ ἕτερον μοι-

(1) Θρακικαὶ μελέται ὑπὸ Β. Σκοιδέλη. σελ. 46.

ράκιον, ὃ ἐκ Θρακῆς ἐκτῆσατο, ᾧ Ζάμολιξις ἦν ὄνομα, ἐπεὶ γεννηθέντι αὐτῷ δορὰ ἄρκτου ἐπεβλήθη. Τὴν γὰρ δορὰν οἱ Θρακῆς *ξαλιὸν* καλοῦσιν». (2) Τὸ δὲ *ξαλι* κατὰ νόμους φθωγγολογικούς, γνωστούς πάσαις ταῖς Ἀρῖαις ἢ Ἰνδογερμανικαῖς γλώσσαις, καὶ ἰδίᾳ τῇ Ἑλληνικῇ, τρέπεται εἰς *ζελι*, ὡς τὸ βιλ-βάλ-λ-ω, γίνεται βέλ-βέλ-ος, βελ-όνη κλπ. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ καὶ ὁ Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει ἀναφέρει Θρακὰ τινα ἐρμηνέα τοῦ Σεύθου Ἀβροξέλιην καλούμενον. Οὐδεμία ἄρα ἀμφιβολία, ὅτι καὶ τὸ *β'* συνθετικὸν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος λέξεως, καθάπερ καὶ τὸ *α'*, εἶνε καθαρῶς Θρακικόν. Τοῦτου ἕνεκα δικαιούμεθα, νομίζω, νὰ φρονῶμεν, ὅτι ἡ ἐν Ἀκροπόλει ἀνευρεθεῖσα ἐπιγραφή πιθανῶς, ἕνεκα τῆς μὴ καλῆς διατηρήσεως, δὲν ἀνεγνώσθη ὀρθῶς καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ ἀληθές ὄνομα τοῦ βασιλέως τῶν Ὀδρουσῶν, περὶ οὗ αὕτη ποιεῖται λόγος, ὡς φιλιάν καὶ συμμαχίαν ταῖς Ἀθηναίοις συνάψαντος κατὰ τὸ 386 ἢ 385 π.Χ. ἦτο Ἐβρούζελμις, καὶ οὐχὶ Ἐβρουτέλις· κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν νομισμάτων, τῶν φερόντων τὰ γράμματα ΕΥΒΡ ἢ ΕΒΡ δέον νὰ ἐπανορθωθῇ ἀποδιδομένων τούτων οὐχὶ τῷ ἀνυπάρκτῳ Ἐβρουτέλιμιδι, ἀλλ' Ἐβρουζέλιμιδι τῷ μόνῳ ἀληθεῖ καὶ γνησίῳ βασιλεῖ τῶν Ὀδρουσῶν, τῷ τὰ νομίσματα ταῦτα κόψαντι. Συμπιπτούσης δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν ἐν τε τῇ ἡμετέρᾳ καὶ τῇ ἐν Ἀκροπόλει ἀνευρεθείσῃ ἐπιγραφῇ ἀναγεγραμμένων βασιλέων τῶν Ὀδρουσῶν, (α) προαγόμεθα εἰς τὸ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐλογον

(2) Πορφύριος ἐν βίῳ Πυθαγόρου 14.

(α) Ὁ Barclay Head ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ *Historia numorum* θέτει τὰ νομίσματα ταῦτα μεταξὺ τοῦ ΣΚΟΣΤΟΚ(ΟΥ), διαδόχου τοῦ Κερσοβλέπτου 350 π. Χ. καὶ Σεύθου τοῦ γ'. 324.

ράκιον, ὃ ἐκ Θρακῆς ἐκτῆσατο, ᾧ Ζάμολξις ἦν ὄνομα, ἐπεὶ γεννηθέντι αὐτῷ δορὰ ἄρκτου ἐπεβλήθη. Τὴν γὰρ δορὰν οἱ Θρακῆς *ξαλμὸν* καλοῦσιν». (2) Τὸ δὲ *ξαλμ* κατὰ νόμους φθογγολογικούς, γνωστούς πάσαις ταῖς Ἀρῖαις ἢ Ἰνδογερμανικαῖς γλώσσαις, καὶ ἰδίᾳ τῇ Ἑλληνικῇ, τρέπεται εἰς *ζελμ*, ὡς τὸ βάλ-βάλ-λ-ω, γίνεται βέλ-βέλ-ος, βελ-όνη κλπ. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ καὶ ὁ Ξενοφῶν ἐν Κύρου Ἀναβάσει ἀναφέρει Θρακὰ τινα ἐρμηνεῖα τοῦ Σεύθου Ἀβροζέλμην καλούμενον. Οὐδεμία ἄρα ἀμφιβολία, ὅτι καὶ τὸ β' . συνθετικὸν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος λέξεως, καθάπερ καὶ τὸ α' . εἶνε καθαρῶς Θρακικόν. Τοῦτου ἕνεκα δικαιοῦμεθα, νομίζω, νὰ φρονῶμεν, ὅτι ἡ ἐν Ἀκροπόλει ἀνευρεθεῖσα ἐπιγραφή πιθανῶς, ἕνεκα τῆς μὴ καλῆς διατηρήσεως, δὲν ἀνεγνώσθη ὀρθῶς καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ βασιλέως τῶν Ὀδρυσῶν, περὶ οὗ αὕτη ποιεῖται λόγος, ὡς φιλιάν καὶ συμμαχίαν τοῖς Ἀθηναίοις συνάψαντος κατὰ τὸ 386 ἢ 385 π.Χ. ἦτο Ἐβρυζέλμις, καὶ οὐχὶ Ἐβρουτέλμις· κατ' ἀκολουθίαν δὲ καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν νομισμάτων, τῶν φερόντων τὰ γράμματα ΕΥΒΡ ἢ ΕΒΡ δέον νὰ ἐπανορθωθῇ ἀποδιδόμενων τούτων οὐχὶ τῷ ἀνυπάρκτῳ Ἐβρουτέλμιδι, ἀλλ' Ἐβρυζέλμιδι τῷ μὲν ἄληθει καὶ γνησίῳ βασιλεῖ τῶν Ὀδρυσῶν, τῷ τὰ νομίσματα ταῦτα κόψαντι. Συμπιπτούσης δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν ἐν τε τῇ ἡμετέρᾳ καὶ τῇ ἐν Ἀκροπόλει ἀνευρεθείσῃ ἐπιγραφῇ ἀναγγραφομένων βασιλέων τῶν Ὀδρυσῶν, (α) προαγόμεθα εἰς τὸ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐλογον

(2) Πορφύριος ἐν βίῳ Πυθαγόρου 14.

(α) Ὁ Barclay Head ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ *Historia numorum* θέτει τὰ νομίσματα ταῦτα μεταξὺ τοῦ ΣΚΟΣΤΟΚ(ΟΥ), διαδόχου τοῦ Κερσοβλέπτου 350 π. Χ. καὶ Σεύθου τοῦ γ'. 324.

είκασίαν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Σεύθου, ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενος ὁ δὲ εἶνε, εἰμὴ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον μὲ τὸ ἐν τῇ τῆς Ἀκροπόλεως ἐπιγραφῇ ἀναγεγραμμένον, ἢ τέλος ὅτι ἀμφότεροι θὰ ἦσαν μέλη τῆς αὐτῆς ὑψηλῆς οἰκογενείας. Εἰς τίνα ὅμως ἀνῆκον τὰ νομίσματα ταῦτα; Τοῦτο εἶνε ἔργον τῶν ἐπαϊόντων.

Ἦδη ἐξετάσωμεν, πόθεν ὁ υἱὸς οὗτος τοῦ Σεύθου, ὁ γνήσιος Θραξ, ὁ τὴν δ' π. Χ. ἑκατοντ. βασιλεύσας τῶν Ὀδρυσῶν, ἔλαβε τὸ δημοτικὸν ὄνομα Πριανεύς. Μὴ τι ὑπῆρχε καὶ ἐν Θράκῃ πόλις ὁμώνυμος τῇ περιφανεῖ Ἰωνικῇ Πριήνῃ; Ἄλλ' οἱ τε ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι Γεωγράφοι καὶ αἱ λοιπαὶ πηγαί, τὰ νομίσματα δηλονότι καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ οὐδαμῶς τῆς Θράκης ἀναφέρουσι πάλιν διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου προσαγορευομένην. Πόθεν λοιπὸν ὁ Ἐβρύζελμις καλεῖται Πριανεύς; Κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν Ὀδρυσῶν εἶχεν ἀξιώθη τοῦ τίτλου ἐπιτίμου πολίτου τῆς περιόδου Ἰωνικῆς πόλεως, δι' εὐεργεσίας, ἴσως, ἃς προσήνεγκεν αὐτῇ. Τοῦτο δὲ ἦτο, ὡς γνωστόν, ἡ μεγίστη καὶ ἐξοχωτάτη τῶν τιμῶν, δι' ὧν ἠδύναντο νὰ περιβάλωσι ξένον τινὰ αἱ ἀρχαῖοι, κατ' ἀπομίμησιν δ' αὐτῶν καὶ αἱ νεώτεροι Εὐρωπαϊκαὶ πόλεις εἰς ἐνδειξιν ἰδιαζούσης ἐκτιμήσεως πρὸς τὰς ἐκτάκτους αὐταῖς ὑπηρεσίας προσενεγκόντας. Ἦτο ἄρα ὁ Ἐβρύζελμις *citoyen d'honneur* τῆς πόλεως ταύτης. Τεκμαιρόμεθα δὲ τὸ πρᾶγμα καὶ ἐκ τούτου μάλιστα, ὅτι καὶ ἕτεροι βασιλεῖς ἢ βασιλικοὶ πρίγκιπες τῶν Ὀδρυσῶν ἠξιώθησαν ὁμοίως ἢ παραπλησίως τιμῆς, ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα ἐσεμνύνοντο. Οὕτως ἐν ἐπιγραφῇ ἀνευρεθείη καὶ αὕτη ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ ἔτος 1873

είκασίαν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Σεύθου, ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ ἀναφερόμενος ὁὖν εἶνε, εἰμὴ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον μὲ τὸ ἐν τῇ τῆς Ἀκροπόλεως ἐπιγραφῇ ἀναγεγραμμένον, ἢ τέλος ὅτι ἀμφότεροι θὰ ἦσαν μέλη τῆς αὐτῆς ὑψηλῆς οἰκογενείας. Εἰς τίνα ὅμως ἀνῆκον τὰ νομίσματα ταῦτα; Τοῦτο εἶνε ἔργον τῶν ἐπαϊόντων.

Ἦδη ἐξετάσωμεν, πόθεν ὁ υἱὸς οὗτος τοῦ Σεύθου, ὁ γνήσιος Θραξ, ὁ τὴν δ' π. Χ. ἑκατοντ. βασιλεύσας τῶν Ὀδρυσῶν, ἔλαβε τὸ δημοτικὸν ὄνομα Πριανεύς. Μή τι ὑπῆρχε καὶ ἐν Θράκῃ πόλις ὁμώνυμος τῇ περιφανεῖ Ἰωνικῇ Πριήνῃ; Ἄλλ' οἳ τε ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι Γεωγράφοι καὶ αἰ λοιπαὶ πηγαί, τὰ νομίσματα δηλονότι καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ οὐδαμῶς τῆς Θράκης ἀναφέρουσι πόλιν δια τοῦ ὀνόματος τούτου προσαγορευομένην. Πόθεν λοιπὸν ὁ Ἑβρύζελμις καλεῖται Πριανεύς; Κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην ὁ βασιλεὺς οὗτος τῶν Ὀδρυσῶν εἶχεν ἄξιωθῆ τοῦ τίτλου ἐπιτίμου πολίτου τῆς περιδόξου Ἰωνικῆς πόλεως, δι' εὐεργεσίας, ἴσως, ἃς προσήνεγκεν αὐτῇ. Τοῦτο δὲ ἦτο, ὡς γνωστόν, ἡ μεγίστη καὶ ἐξοχωτάτη τῶν τιμῶν, δι' ὧν ἠδύναντο νὰ περιβάλλωσι ξένον τινὰ αἱ ἀρχαῖοι, κατ' ἀπομίμησιν δ' αὐτῶν καὶ αἱ νεώτεροι Εὐρωπαϊκαὶ πόλεις εἰς ἐνδειξιν ἰδιαζούσης ἐκτιμήσεως πρὸς τὰς ἐκτάκτους αὐταῖς ὑπηρεσίας προσενεγκόντας. Ἦτο ἄρα ὁ Ἑβρύζελμις *citoyen d'honneur* τῆς πόλεως ταύτης. Τεκμαιρόμεθα δὲ τὸ πρᾶγμα καὶ ἐκ τούτου μάλιστα, ὅτι καὶ ἕτεροι βασιλεῖς ἢ βασιλικοὶ πρίγκιπες τῶν Ὀδρυσῶν ἠξιώθησαν ὁμοίως ἢ παραπλησίως τιμῆς, ἐφ' ᾧ καὶ σφόδρα ἐσεμνύνοντο. Οὕτως ἐν ἐπιγραφῇ ἀνευρεθείση καὶ αὐτῇ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ ἔτος 1873

(α) *Κατρίπολις*, ὁ τῶν Ὀδρουσῶν βασιλεὺς, ἀναγράφεται *Φίλος* τῶν Ἀθηναίων κατὰ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνοσ. Ὁ δὲ Σάδοκος, ὁ τοῦ Σιτάλκου υἱός, ἦτο *πολίτης Ἀθηναίος*, καθὰ μαρτυρεῖ ὁ κωμικὸς ἐν Ἀχαρνεῦσι.

«*Κῆρυξ*. Προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκου.

Θέωρος. Ὁ δέ.

Δικαιόπολις. Ἔτερος ἀλαζῶν οὗτος ἐσκηρῦττεται.

Θέωρος. Χρόνον μὴ οὐκ ἂν ἤμεν ἐν Θράκῃ πολύν.

Δικαιόπολις. Μὰ Δί, οὐκ ἂν, εἰ μισθόν γε μὴ ᾿φερες πολύν.

Θέωρος. Εἰμὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θράκην ὅλην
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ- ἐπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
"Ὅτ' ἐνθαδὶ θεογονίη ἠγωνίζετο.

Τοῦτον μετὰ Σιτάλκου ἐπινον τὸν χρόνον.

Καὶ δῆτα Φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὕμιν τ' ἐραστής ἦν ἀληθῶς, ὡς τε καὶ
ἐν τοίχοις ἔγραφ' Ἀθηναῖοι καλοί.

Ὁ δ' υἱός, ἐν Ἀθηναίων ἐπεποιήμεθα.

ἦρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐκ ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντεβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρῃ,
ὁ δ' ὤμοσε σπεύδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιάν τοσαύτην ὡς τ' Ἀθηναῖους ἐρεῖν.

«Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται» (α).

Ἄλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐπιστολῆς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνοσ, τῆς περιληφθείσης ἐν τῷ Α'. Τόμῳ τῶν ἀπάντων τοῦ Δημοσθένουσ (6) μαθηθάνομεν, ὅτι καὶ ἔτε-

(α) Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἀρχαιολογ. Ἐφημ.-ρ. Ἀθηνῶν 1874 σελ. 451—456 (Corpus Inscr. Athn. II, 66α).

(α) Ἀριστοφ. Ἀχαρνεῦσι.

(6) Δημοσθένουσ Τόμ. Α'. σελ. 155—Λειψία 1844.

(α) *Κατρέπολις*, ὁ τῶν Ὀδρουσῶν βασιλεὺς, ἀναγράφεται *Φίλος* τῶν Ἀθηναίων κατὰ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνοσ. Ὁ δὲ Σάδοκος, ὁ τοῦ Σιτάλκου υἱός, ἦτο *πολίτης Ἀθηναῖος*, καθὰ μαρτυρεῖ ὁ κωμικὸς ἐν Ἀχαρνεῦσι.

«*Κῆρουξ*. Προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκου.

Θέωρος. Ὁ δέ.

Δικαιοπόλις. Ἔτερος ἀλαζῶν οὗτος ἐσκηρῦττεται.

Θέωρος. Χρόνον μὴ οὐκ ἂν ἤμεν ἐν Θράκῃ πολὺν.

Δικαιοπόλις. Μὰ Δί, οὐκ ἂν, εἰ μισθὸν γε μὴ φερες πολὺν.

Θέωρος. Εἰμὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θράκην ἄλλην
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ- ἐπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
"Ὅτ' ἐνθαδὶ θεογονίς ἠγωνίζετο.

Τοῦτον μετὰ Σιτάλκου ἔπινον τὸν χρόνον.

Καὶ δῆτα Φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὑμῖν τ' ἐραστής ἦν ἀληθῶς, ὡς τε καὶ
ἐν τοίχοις ἔγραφ' Ἀθηναῖοι καλοί.

Ὁ δ' υἱός, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα.

ἦρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐκ ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντεβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρῃ,
ὁ δ' ὤμοσε σπεύδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιάν τοσαύτην ὡς τ' Ἀθηναῖους ἐρεῖν.

«Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται» (α).

Ἄλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναῖους ἐπιστολῆς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνοσ, τῆς περιληφθείσης ἐν τῷ Α'. Τόμῳ τῶν ἀπάντων τοῦ Δημοσθένουσ (6) μαθηθάνομεν, ὅτι καὶ ἔτε-

(α) Ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ Ἀρχαιολογ. Ἐφημ.ρ. Ἀθηνῶν 1874 σελ. 451—456 (Corpus Inscr. Athn. II, 66α).

(α) Ἀριστοφ. Ἀχαρνεῦσι.

(6) Δημοσθένουσ Τόμ. Α'. σελ. 155—Λειψία 1844.

ροι βασιλείς τῶν Ὀδρουσῶν, ὁ Τήρης καὶ Κερσοβλέπτης, ἔτι δὲ καὶ ὁ Σιτάλκης αὐτός, εἶχον ἀξιωθῆ τῆς τιμῆς πολίτου τοῦ Ἀθηναίου.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτου. Ἄλλ' αἱ ἀπὸ τῆς βραχείας ἡμῶν ἐπιγραφῆς ὠφέλεια δὲν περιορίζονται μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Διὰ ταύτης διορθοῦται καὶ χωρίον τι παρὰ Ξενοφῶντι, οὐ καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐμνήσθημεν, ἔχει ὧδε. «Καὶ ἐντεῦθεν Σεύθης πέμπει Ἀβροζέλην τὸν ἑαυτοῦ ἔρμηνέα πρὸς Ξενοφῶντα, καὶ κελεύει κλπ.» (γ). Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ βλέπομεν, ὅτι ὁ ἔρμηνεύς τοῦ Σεύθου ἀποκαλεῖται Ἀβροζέλης, τοῦθ' ὅπερ κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην εἶνε ἡμαρτημένον, ἀντὶ τοῦ ὄρθου Ἐβρύζελμις, εἰς ὅπερ δέον καὶ νὰ διορθωθῆ. Θαυμαστόν δὲ μάλιστα φαίνεται μοι, ὅτι τοῦτο διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ τε διαπρεποῦς Lolling, καὶ τῶν λοιπῶν διακεκριμένων ἀρχαιολόγων τῶν ἐκδιδόντων ἐν Ἀθήναις τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα. Ἀφοῦ ἀπαξ ἀναμφισβήτητον κατέστη, καὶ δι' ἐπιγραφῶν καὶ νομισμάτων ἐπεβεβαιώθη, ὅτι τὸ ὄνομα Ἐβρύζελμις καθόλου ἢ καὶ ἐπὶ μέρους εἶνε γνήσιον Θρακικόν, ἢ ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τοῦ Ξενοφῶντος ἀντικατάστασις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἔρμηνεύος δι' αὐτοῦ ἐπιβάλλεται οἴκοθεν. Ἡ σύμπτωσις μάλιστα τῶν ὀνομάτων Σεύθου καὶ Ἐβρύζελμιδος ἐν τε τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίῳ, καὶ τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ, οὐδεμίαν καταλείπει ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς προτεινομένης διορθώσεως. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς διορθώσεις χωρίων δὲν πρέπει νὰ βασιζῆται τις ἐπὶ εἰκασίων μόνον, καὶ νὰ προβαίη ἀθαιρέτως, φέρε ἴδωμεν, ἂν καὶ δι' ἀναμφισβητήτων ἐπιχειρημάτων δυνάμεθα ν' ἀ-

(γ) Ξενοφ. Κύρου Ἀναβ. VII, 6, 43.

ροι βασιλείς τῶν Ὀδρουσῶν, ὁ Τήρης καὶ Κερσοβλέπτης, ἔτι δὲ καὶ ὁ Σιτάλκης αὐτός, εἶχον ἀξιωθῆ τῆς τιμῆς πολίτου τοῦ Ἀθηναίου.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτου. Ἄλλ' αἱ ἀπὸ τῆς βραχείας ἡμῶν ἐπιγραφῆς ὠφέλεια δὲν περιορίζονται μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Διὰ ταύτης διορθοῦται καὶ χωρίον τι παρὰ Ξενοφῶντι, οὐ καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐμνήσθημεν, ἔχει ὧδε. «Καὶ ἐντεῦθεν Σεύθης πέμπει Ἀβροζέλην τὸν ἑαυτοῦ ἔρμηνέα πρὸς Ξενοφῶντα, καὶ κελεύει κλπ.» (γ). Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ βλέπομεν, ὅτι ὁ ἔρμηνεύς τοῦ Σεύθου ἀποκαλεῖται Ἀβροζέλης, τοῦθ' ὅπερ κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην εἶνε ἡμαρτημένον, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ Ἐβρύζελμις, εἰς ὅπερ δέον καὶ νὰ διορθωθῆ. Θαυμαστόν δὲ μάλιστα φαίνεται μοι, ὅτι τοῦτο διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ τε διαπρεποῦς Lolling, καὶ τῶν λοιπῶν διακεκριμένων ἀρχαιολόγων τῶν ἐκδιδόντων ἐν Ἀθήναις τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐφημερίδα. Ἀφοῦ ἀπαξ ἀναμφισβήτητον κατέστη, καὶ δι' ἐπιγραφῶν καὶ νομισμάτων ἐπεβεβαιώθη, ὅτι τὸ ὄνομα Ἐβρύζελμις καθόλου ἢ καὶ ἐπὶ μέρους εἶνε γνήσιον Θρακικόν, ἢ ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ τοῦ Ξενοφῶντος ἀντικατάστασις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἔρμηνεύς δι' αὐτοῦ ἐπιβάλλεται οἴκοθεν. Ἡ σύμπτωσις μάλιστα τῶν ὀνομάτων Σεύθου καὶ Ἐβρύζελμιδος ἐν τε τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίῳ, καὶ τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ, οὐδεμίαν καταλείπει ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς προτεινομένης διορθώσεως. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς διορθώσεις χωρίων δὲν πρέπει νὰ βασιζῆται τις ἐπὶ εἰκασίῶν μόνον, καὶ νὰ προβαίη ἀθαιρέτως, φέρε ἴδωμεν, ἂν καὶ δι' ἀναμφισβητήτων ἐπιχειρημάτων δυνάμεθα ν' ἀ-

(γ) Ξενοφ. Κύρου Ἀναβ. VII, 6, 43.

ποδειξωμεν τὸ ὀρθὸν καὶ βάσιμον τοῦ ἡμετέρου ἰσχυρισμοῦ. Καὶ πρῶτον μὲν ἐν πλείστοις χειρογράφοις τῆς Ἀναβάσεως ὁ ἐρμηνεύς οὗτος ὀνομάζεται οὐχὶ Ἀβροζέλμης, ἀλλ' Ἐβροζέμιος ἢ Ἐβοζέμιος, ὥστε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παρατηροῦμεν, ὅτι περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνέως τούτου τοῦ Σεύθου δὲν ἐπικρατεῖ συμφωνία πλήρης, καὶ ὅτε ἐπομένως ἡ περὶ τῆς γνησιότητος αὐτοῦ ὡς Ἀβροζέλμιδος ἀμφισβήτησις, καὶ ἡ περὶ ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ διὰ τοῦ γνησίου Θρακικοῦ Ἐβρυζέλμιδος πρότασις, δὲν ἀποκρούεται ὑπὸ τῆς αὐστηραῆς κριτικῆς. Ἀκολουθῶς συγκρίνοντες τὰ ὀνόματα Ἀβροζέλμης καὶ Ἐβρυζέλμις, παρατηροῦμεν ὅτι ταῦτα δὲν διαφέρουσιν εἰ μὴ μόνον κατὰ τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον· διότι περὶ τῆς μετατροπῆς τοῦ ο εἰς υ, καὶ περὶ τῆς καταλήξεως ης καὶ ις δὲν πρέπει νὰ γίνηται λόγος· καθόσον ἡ μὲν μετατροπὴ τοῦ φθόγγου ο εἰς υ δὲν εἶνε ἀσυνήθης τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ, τῇ Αἰολικῇ ἰδίᾳ, ὡς ἐν τῇ λέξει ἀντωνυμία κλπ. εἶτι δὲ καὶ τῇ δημώδει· ὡς ἐν τῇ χρήσει τοῦ ἄρθρου ὁ Πέτρος, ὁ Δημήτρης κτλ. Αἱ δὲ καταλήξεις ης καὶ ις εἰσὶ ἀμφοτέραι Ἑλληνικαί· καὶ ἂν πολλὰ τῶν Κυρίων ὀνομάτων ἀρσενικοῦ γένους λήγοντι εἰς ης ὡς Ἀλυάτης, Καϊδαύλης, Δηϊόκης, Καμβύσης, Γηρυόνης, Ὀτάνης, Μιτριβάτης, Ξέρξης, Σκύθης κλπ. οὐχὶ ὀλιγώτερα ὅμως εἶνε καὶ τὰ εἰς ις λήγοντα καὶ μάλιστα ξενικά, ὡς Σέσωστρις, Ἄμασις, Ζάλμοξις, Ἀνάχαρσις, Ἄνουβις, Σέραπις, Λύγδαμις, Ἴσις, Ἄπις, Ὀσιρις καὶ μυρία ἕτερα. Ὡστε ἂν παραδεχθῶμεν ἀπλῆν μεταπτώσιν τῶν φθόγγων ἀπὸ Ε εἰς Α καὶ ἀπὸ Υ εἰς Ο, εὐρίσκομεν τὸν λόγον τῆς μετατροπῆς τοῦ Ἐβρυζέλμιδος εἰς Ἀβροζέλμην. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἂν ὡς πρῶτον συνθετικὸν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνέως λάβωμεν ὄχι τὸ Θρακικῆς προελύσεως ΕΒΡΥ, ἀλλὰ τὸ ΑΒΡΟ, θέλομεν σχηματισμὸν μετὰ

ποδείξωμεν τὸ ὀρθὸν καὶ βάσιμον τοῦ ἡμετέρου ἰσχυρισμοῦ. Καὶ πρῶτον μὲν ἐν πλείστοις χειρογράφοις τῆς Ἀναβάσεως ὁ ἐρμηνεύς οὗτος ὀνομάζεται οὐχὶ Ἀβροζέλμης, ἀλλ' Ἐβροζέμιος ἢ Ἐβοζέμιος, ὥστε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παρατηροῦμεν, ὅτι περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνεύς τούτου τοῦ Σεύθου δὲν ἐπικρατεῖ συμφωνία πλήρης, καὶ ὅτε ἐπομένως ἡ περὶ τῆς γνησιότητος αὐτοῦ ὡς Ἀβροζέλμιδος ἀμφισβήτησις, καὶ ἡ περὶ ἀντικαταστάσεως αὐτοῦ διὰ τοῦ γνησίου Θρακικοῦ Ἐβρυζέλμιδος πρότασις, δὲν ἀποκρούεται ὑπὸ τῆς αὐστηραῆς κριτικῆς. Ἀκολουθῶς συγκρίνοντες τὰ ὀνόματα Ἀβροζέλμης καὶ Ἐβρυζέλμις, παρατηροῦμεν ὅτι ταῦτα δὲν διαφέρουσιν εἰ μὴ μόνον κατὰ τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον· διότι περὶ τῆς μετατροπῆς τοῦ ο εἰς υ, καὶ περὶ τῆς καταλήξεως ης καὶ ις δὲν πρέπει νὰ γίνηται λόγος· καθόσον ἡ μὲν μετατροπὴ τοῦ φθόγγου ο εἰς υ δὲν εἶνε ἀσυνήθης τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ, τῇ Αἰολικῇ ἰδίᾳ, ὡς ἐν τῇ λέξει ἀντωνυμία κλπ. ἔτι δὲ καὶ τῇ δημῳδῇ: ὡς ἐν τῇ χρήσει τοῦ ἄρθρου ὁ Πέτρος, ὁ Δημήτρης κτλ. Αἱ δὲ καταλήξεις ης καὶ ις εἰσὶ ἀμφοτέραι Ἑλληνικαί· καὶ ἂν πολλὰ τῶν Κυρίων ὀνομάτων ἀρσενικοῦ γένους λήγουσιν εἰς ης ὡς Ἀλυάτης, Καϊδαύλης, Δηϊόκης, Καμβύσης, Γηρυόνης, Ὀτάνης, Μιτριβάτης, Ἐέρξης, Σκύθης κλπ. οὐχὶ ὀλιγώτερα ὅμως εἶνε καὶ τὰ εἰς ις λήγοντα καὶ μάλιστα ξενικά, ὡς Σέσωστρις, Ἄμασις, Ζάλμοξις, Ἀνάχαρσις, Ἄνουβις, Σέραπις, Λύγδαμις, Ἴσις, Ἄπις, Ὅσιρις καὶ μυρία ἕτερα. Ὡστε ἂν παραδεχθῶμεν ἀπλῆν μεταπτώσιν τῶν φθόγγων ἀπὸ Ε εἰς Α καὶ ἀπὸ Υ εἰς Ο, εὐρίσκομεν τὸν λόγον τῆς μετατροπῆς τοῦ Ἐβρυζέλμιδος εἰς Ἀβροζέλμην. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἂν ὡς πρῶτον συνθετικὸν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνεύς λάβωμεν ὄχι τὸ Θρακικῆς προελεύσεως ΕΒΡΥ, ἀλλὰ τὸ ΑΒΡΟ, θέλομεν σχηματισμὸν μετὰ

τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ (ζέλιμις), τοῦ Θρακικοῦ ἐπίσης, τραγέλαφον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ὁποίου εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ προστρέχωμεν εἰς ζένας ρίζας καὶ ἐπικαλόμεθα τὴν ἐπικουρίαν ἀλλοτριῶν γλωσσῶν. Διότι τὸ ABPO ἀπαντᾷ μὲν ἀληθῶς οὐχὶ σπανίως ὡς πρῶτον συνθετικὸν κυρίων ὀνομάτων, ὡς ἐν τοῖς Ἄβροκόμας Ἄβροδάτας, Ἄβρόστολα καὶ εἴ τι ἕτερον· ἀλλὰ τούτων τὰ μὲν δύο πρῶτὰ εἰσι Περσικά, τὸ δὲ τελευταῖον Φρυγικόν. Ἄφου δὲ ἀναμφισβήτητον πλέον κατέστη, ὅτι τὸ ὄνομα Ἐβρύζελμις καὶ καθόλου καὶ ἐπὶ μέρους εἶνε ἀκραιφνῶς Θρακικόν, ὅπερ καὶ βασιλεῖς μάλιστα τὸ ὄλον, ποταμοὶ δὲ ἐπίσημοι (Ἐβρος), καὶ νομοῦνται ἐπιφανεῖς (Ζάλμοξις) ἔφερον τὰ μέρη, περιττὸν εἶνε φρονοῦμεν, καὶ ἄσκοπον μάλιστα, νὰ καταφεύγωμεν εἰς Ζενδικὰς καὶ Φρυγικὰς γλώσσας, πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ὀρθῆς γραφῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνέως τούτου τοῦ Σεύθου, ἀφου καὶ αὐτὰ τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα δὲν συμφωνοῦσι περὶ τούτου πρὸς ἀλλήλα. Τούτων οὖν πάντων ἕνεκα ἀδιστακτικῶς φρονοῦμεν, ὅτι τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ ἐν λόγῳ ἐρμηνέως τοῦ Σεύθου ἦτο Ἐβρύζελμις, καὶ οὐχὶ Ἄβροζέλιμις, καὶ ὅπερ δέον καὶ νὰ διορθωθῇ. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ EBPY' εἰς ABPO μετάπτωσις, ὡς ἔφθην εἰπὼν, εἶνε τόσῳ μᾶλλον εὐχερής, ὅσῳ οἱ ἀντιγραφεῖς ἐν ἀγνοίᾳ διατελοῦντες τοῦ ὀνόματος EBPY'-ZEΛMIΔOΣ, τοῦ μόλις σήμερον διὰ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς γνωστοῦ καθισταμένου, προὔτιμων ὡς πρῶτον συνθετικόν, φυσικῶ τῷ λόγῳ, τὸ ABPO, ὅπερ γνωστὸν αὐτοῖς ἐτύχχανεν ἕκ τε τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων κυρίων ὀνομάτων, καὶ δὴ καὶ ἕκ τοῦ ὀνόματος τῆς Θράσσης μητρὸς τοῦ νικητοῦ τῆς Σαλαμῖνος, ἧτις Ἄβρότονον θηλυκῶς ἐκαλεῖτο, καθὰ μανθάνομεν ἕκ τοῦ παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν βίῳ Θεμιστοκλέους ἀναφερομένου ἐπιγράμματος.

τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ (ζέλιμις), τοῦ Θρακικοῦ ἐπίσης, τραγέλαφον, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ὁποίου εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ προστρέχωμεν εἰς ζένας ρίζας καὶ ἐπικαλόμεθα τὴν ἐπικουρίαν ἀλλοτρίων γλωσσῶν. Διότι τὸ ABPO ἀπαντᾷ μὲν ἀληθῶς οὐχὶ σπανίως ὡς πρῶτον συνθετικὸν κυρίων ὀνομάτων, ὡς ἐν τοῖς Ἄβροκόμας Ἄβραδάτας, Ἄβρόστολα καὶ εἴ τι ἕτερον· ἀλλὰ τούτων τὰ μὲν δύο πρῶτὰ εἰσι Περσικά, τὸ δὲ τελευταῖον Φρυγικόν. Ἄφου δὲ ἀναμφισβήτητον πλέον κατέστη, ὅτι τὸ ὄνομα Ἐβρύζελμις καὶ καθόλου καὶ ἐπὶ μέρους εἶνε ἀκραιφνῶς Θρακικόν, ὅπερ καὶ βασιλεῖς μάλιστα τὸ ὄλον, ποταμοὶ δὲ ἐπίσημοι (Ἐβρος), καὶ νομοῦνται ἐπιφανεῖς (Ζάλμοξις) ἔφερον τὰ μέρη, περιττὸν εἶνε φρονοῦμεν, καὶ ἄσκοπον μάλιστα, νὰ καταφεύγωμεν εἰς Ζενδικὰς καὶ Φρυγικὰς γλώσσας, πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ὀρθῆς γραφῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐρμηνέως τούτου τοῦ Σεύθου, ἀφου καὶ αὐτὰ τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα δὲν συμφωνοῦσι περὶ τούτου πρὸς ἀλλήλα. Τούτων οὖν πάντων ἕνεκα ἀδιστακτικῶς φρονοῦμεν, ὅτι τὸ ἀληθές ὄνομα τοῦ ἐν λόγῳ ἐρμηνέως τοῦ Σεύθου ἦτο Ἐβρύζελμις, καὶ οὐχὶ Ἄβροζέλιμις, καὶ ὅπερ δέον καὶ νὰ διορθωθῇ. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ EBPI εἰς ABPO μετάπτωσις, ὡς ἔφθην εἰπὼν, εἶνε τόσῳ μᾶλλον εὐχερής, ὅσῳ οἱ ἀντιγραφεῖς ἐν ἀγνοίᾳ διατελοῦντες τοῦ ὀνόματος EBPI-ZELMIDOS, τοῦ μόλις σήμερον διὰ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς γνωστοῦ καθισταμένου, προὔτιμων ὡς πρῶτον συνθετικόν, φυσικῶ τῷ λόγῳ, τὸ ABPO, ὅπερ γνωστὸν αὐτοῖς ἐτύχχανεν ἕκ τε τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων κυρίων ὀνομάτων, καὶ δὴ καὶ ἕκ τοῦ ὀνόματος τῆς Θράσσης μητρὸς τοῦ νικητοῦ τῆς Σαλαμῖνος, ἧτις Ἄβρότονον θηλυκῶς ἐκαλεῖτο, καθὰ μανθάνομεν ἕκ τοῦ παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν βίῳ Θεμιστοκλέους ἀναφερομένου ἐπιγράμματος.

« Ἀβρότονον Θρήισσα γυνή γένος ἀλλὰ τεκίσθαι

« Τὸν μέγαν Ἑλλησίν φημι Θεμιστοκλέα ».

Ἄλλ' ἐνῶ τὰ Ἀβροκόμας, Ἀβραδάτας, Ἀβρόστολά εἰσι ξενικά, καὶ ἡ μετ' αὐτῶν ἐπομένως σύζευξις Θρακικῶν ὀνομάτων παράγει χιμαίρας καὶ τραγελάφους, τὸ τελευταῖον (ἡ Ἀβρότονον) οὐδὲν φέρει στοιχεῖον ἀλλοδαπὸν, ἀλλ' εἶνε γνήσιον Ἑλληνικὸν μεταπλασθὲν ἐπὶ τούτῳ ἐπὶ τὸ κωμικώτερον ἀπὸ τοῦ θημνώδους φυτοῦ τοῦ παρεμπεροῦς τῷ ἀψινθίῳ, ὅπερ Ἀβρότονον ἐπίσης οὐδετέρως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς σκωπτόντων αὐτὸν διὰ τὸ τοῦ γένους ἀμαυρόν. Γνωστὸν δὲ τοῖς πᾶσι τυγχάνει, ὅτι οἱ τε ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ βασιλείου τῶν φύτων, καὶ ἰδίᾳ τῶν καλλιπετάλων καὶ μυροβόλων ἀνθέων κατὰ προτίμησιν ἐδανείζοντο καὶ δαγείζονται εἰσέτι πολλὰ τῶν κυρίων αὐτῶν ὀνομάτων. Οὕτως οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐσχημάτισαν τὰ Δάφνη καὶ Δάφνις, Ρόδη καὶ Ρώδεια, Ἀμπελίς, Ὑάκινθος, Νάρκισσος, Ἀνθέμιος, Χρῦσανθος κλπ. κλπ. οἱ δὲ νεώτεροι ἡμεῖς τὰ Τριαντάφυλλος καὶ Τριανταφυλλιά Ζουμπουλιά, Γαρουφαλιά, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΟΥΣΙΑΔΗΣ

Καθηγητὴς ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ Ἀδριανουπόλεως

[Ἀδριανουπολίτης]

Σημ. Ἡπραγματεία αὕτη ἀνεγνώσθη ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 14 Φεβρουαρίου 1894 τοῦ ἐν Κ) πόλεϊ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου, οὐ ἀντεπιστέλλον μέλος τυγχάνει ὁ κ Λαμπουσιάδης. Χάριν ἀκριθείας σημειοῦμεν ὅτι μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως ὁ καθηγητὴς τῆς Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῆς κ. Δημοσθένης Οἰκονομίδης παρετήρησεν «ὅτι δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν ἀνεγνώσθη ὀρθῶς ἢ τῷ 1889 ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἀνακαλυφθεῖσα ἐπιγραφή καὶ ὅτι ἡ προτεινομένη διόρθωσις «Ἐβρότελμις» εἰς «Ἐβρόζελμις» τοῦ παρὰ Ξενοφῶντος ἐν Κ ὄ ρ ο υ Ἀ ν α β ἄ σ ε ι «Ἀβρόζελμις» εἰς «Ἐβρίζελμις» δὲν εἶναι πιθανή, καθότι καὶ νῦν ἔτι πολλὰ κύρια ὀνόματα, ἕνεκα τοπικῶν διαλεκτικῶν διαφορῶν, ἄλλως λέγονται καὶ μάλιστα ξενικά ὀνόματα.»

Σ. Α. Σ.

« Ἀβρότονον Θρήισσα γυνή γένος ἀλλὰ τεκέσθαι

« Τὸν μέγαν Ἑλλησίν φημι Θεμιστοκλέα ».

Ἄλλ' ἐνῶ τὰ Ἀβροκόμας, Ἀβραδάτας, Ἀβρόστολά εἰσι ξενικά, καὶ ἡ μετ' αὐτῶν ἐπομένως σύζευξις Θρακικῶν ὀνομάτων παράγει χιμαίρας καὶ τραγελάφους, τὸ τελευταῖον (ἡ Ἀβρότονον) οὐδὲν φέρει στοιχεῖον ἀλλοδαπὸν, ἀλλ' εἶνε γνήσιον Ἑλληνικὸν μεταπλασθὲν ἐπὶ τούτῳ ἐπὶ τὸ κωμικώτερον ἀπὸ τοῦ θαμνώδους φυτοῦ τοῦ παρεμφεροῦς τῷ ἀψινθίῳ, ὅπερ Ἀβρότονον ἐπίσης οὐδετέρως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς σκωπτόντων αὐτὸν διὰ τὸ τοῦ γένους ἀμαυρόν. Γνωστὸν δὲ τοῖς πᾶσι τυγχάνει, ὅτι οἱ τε ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ βασιλείου τῶν φύτων, καὶ ἰδίᾳ τῶν καλλιπετάλων καὶ μυροβόλων ἀνθέων κατὰ προτίμησιν ἐδανείζοντο καὶ δανείζονται εἰσέτι πολλὰ τῶν κυρίων αὐτῶν ὀνομάτων. Οὕτως οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐσχημάτισαν τὰ Δάφνη καὶ Δάφνις, Ρόδη καὶ Ρώδεια, Ἀμπελίς, Ὑάκινθος, Νάρκισσος, Ἀνθέμιος, Χρῦσανθος κλπ. κλπ. οἱ δὲ νεώτεροι ἡμεῖς τὰ Τριαντάφυλλος καὶ Τριανταφυλλιά Ζουμπουλιά, Γαρουφαλιά, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΟΥΣΙΑΔΗΣ

Καθηγητῆς ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ Ἀδριανουπόλεως

[Ἀδριανουπολίτης]

Σημ. Ἡπραγματεία αὕτη ἀνεγνώσθη ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 14 Φεβρουαρίου 1894 τοῦ ἐν Κ) πόλεϊ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου, οὗ ἀντεπιστέλλον μέλος τυγχάνει ὁ κ Λαμπουσιάδης. Χάριν ἀκριβείας σημειοῦμεν ὅτι μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως ὁ καθηγητῆς τῆς Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῆς κ. Δημοσθένης Οἰκονομίδης παρετήρησεν «ὅτι δὲν εἶναι βέβαιον ὅτι δὲν ἀνεγνώσθη ὀρθῶς ἢ τῷ 1889 ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἀνακαλυφθεῖσα ἐπιγραφή καὶ ὅτι ἡ προτεινομένη διόρθωσις «Ἐβρύτελμις» εἰς «Ἐβρούζελμις» τοῦ παρὰ Ξενοφῶντος ἐν Κ Ὑ ρ ο υ Ἀ ν α β ἄ σ ε ι «Ἀβρούζελμις» εἰς «Ἐβρίζελμις» δὲν εἶναι πιθανή, καθότι καὶ νῦν ἔτι πολλὰ κύρια ὀνόματα, ἕνεκα τοπικῶν διαλεκτικῶν διαφορῶν, ἄλλως λέγονται καὶ μάλιστα ξενικά ὀνόματα.»

Σ. Α. Σ.